

ԽԻՂՃԴ ԹԱՂԵՑԻՐ

Խիղճդ թաղեցիր կապար կրծքիդ տակ,
 Եւ որպէս գազան—անխիղճ անողոր,
 Արնոտ զոհերի առար ախորժակ,
 Դժու, ժանտ ոճրագործ, մարդախանձ Մողոր:

Խիղճդ թաղեցիր... Բայց կը գայ մի օր,
 Երբ նա կարթնանայ,—կուրծքդ կը պայթէ,
 Միրտդ կծկուած ու կտոր-կտոր...
 Զարթնած խիղճդ քեզ միշտ պիտի խայթէ...

II

* * *

Զգիտեմ՝ ինչո՞ւ սիրում եմ այսպէս
 Զայրացկոտ հոգու անգուսպ պոռթկումներ,
 Մոլեգնած ծովի ալիք փրփրադէզ
 Եւ ամպոտ երկնի որոտ ու շանթեր:

Զգիտեմ՝ ինչո՞ւ սիրում եմ, պաշտում
 Ահեղ փոթորկի վայրագ ջառաջիւն,
 Աղմուկ ու շփոթ կռուի գոռ դաշտում
 Ու ծովի ալեաց կատաղի շաշիւն:

Զգիտեմ նաև, թէ ինչո՞ւ արդեօք
 Հրճւում է հոգիս անհունի դիմաց.
 Եւ դէպի հեռուն՝ հպարտ և անհոգ,
 Ուզում է ճախրել թևերը պարզած...